

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „GAISATRAS“ SKUNDO**

2021 m. spalio Nr. S- (7-108/2021)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos narės, pavaduojančios Komisijos pirmininką, Rasos Stravinskaitės, Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės (pranešėja), išnagrinėjo UAB „Gaisatras“ (toliau – Pareiškėja, Bendrovė) 2021-07-12 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Atsakovė, Inspekcija) 2020-12-22 sprendimo Nr. 69-122 (toliau – Sprendimas). Pareiškėjos atstovas M. O. ir Inspekcijos atstovas L. L. dalyvavo Komisijos 2021-09-08 posėdyje nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėja ginčija Inspekcijos Sprendimą, kuriuo patvirtintas Šiaulių apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Šiaulių AVMI) 2020-09-28 sprendimas Nr. (44.1)-FR0682-385 dalyje dėl papildomai apskaičiuoto 10595,76 Eur pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) ir su juo susijusių sumų.

Pareiškėja nurodo, kad Sprendime pasisakyta dėl PVM, tačiau nepasisakyta dėl kitų Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendime Nr. (44.1)-FR0682-385 priskaičiuotų mokėtinų sumų, nors Pareiškėja pateikė 2020-10-15 skundą dėl viso (o ne dėl dalies) Šiaulių AVMI sprendimo.

Pareiškėja nurodo, kad nors 2020-10-15 skunde pateikė nesutikimo motyvus tik dėl dalies Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendime Nr. (44.1)-FR0682-385 priskaičiuotų mokesčių, o likusios nesutikimo su sprendimu dalies nemotyvavo (skundo dalis be motyvų), tačiau nurodo, kad buvo apskųstas visas Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendimas Nr. (44.1)-FR0682-385, o ne jo dalis, todėl Sprendimu turėjo būti išspręsta ir likusios dalies Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendimo Nr. (44.1)-FR0682-385 patvirtinimo klausimas arba turėjo būti nustatytas papildomas terminas skundo trūkumams ištaisyti. Sprendimu patvirtinus tik dalį Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendimo Nr. (44.1)-FR0682-385, liko neišspręstas likusios dalies patvirtinimo klausimas ir tokiu būdu Pareiškėjos 2020-10-15 skundas liko nepilnai išnagrinėtas.

Pareiškėjos nuomone, atsižvelgiant į tai, kad dalis 2020-10-15 Pareiškėjos skundo liko neišnagrinėta ir Sprendime dėl likusios dalies patvirtinimo / nepatvirtinimo nepasisakyta, Sprendimas turi būti panaikintas ir gražintas mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Dėl apskaičiuoto PVM

Pareiškėjos teigimu, Sprendime nepagrįstai konstatuota, jog nepateikta pakankamai įrodymų, jog prekės buvo išgabentos iš šalies teritorijos.

Pareiškėja nurodo, kad Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 49 straipsnio 1 dalis nustato, kad taikant 0 procentų PVM tarifą apmokestinamos prekės, tiekiamos kitoje valstybėje narėje įregistruotam PVM mokėtojui ir išgabenamoms iš šalies teritorijos į kitą valstybę narę (neatsižvelgiant į tai, kas (prekių tiekėjas, pirkėjas ar bet kurio iš jų užsakymu trečioji šalis) prekes gabena). Šia nuostata į nacionalinę teisę perkeliama 2006 m. lapkričio 28 d.

Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – PVM direktyva) 138 straipsnio 1 dalis nustatanti, kad valstybės narės neapmokestina prekių tiekimo, kai tas prekes pardavėjas ar prekes įsigyjantis asmuo išsiunčia ar išgabena į paskirties vietą, esančią Bendrijoje, bet ne jos atitinkamoje teritorijoje, kitam apmokestinamajam asmeniui ar neapmokestinamajam juridiniam asmeniui, veikiančiam kaip toks, į kitą valstybę narę nei ta, kurioje pradėtas prekių siuntimas ar gabenimas, arba kai tai atliekama pardavėjo ar prekes įsigyjančio asmens vardu. Pažymėtina, kad ši PVM direktyvos nuostata veikia tiesiogiai (Europos T. F. (toliau – ESTT) 2014 m. spalio 9 d. sprendimo byloje Traum, C-492/13, 48 punktas).

Pareiškėja nurodo, kad remiantis ESTT praktika, prekių tiekimas Bendrijos viduje neapmokestinamas, tik kai teisė kaip savininkui disponuoti preke perduota įgijėjui, o tiekėjas nustato, kad ši prekė buvo išsiųsta ar išgabenta į kitą valstybę narę ir kad po šio išsiuntimo ar išgabavimo jos fiziškai nebėra tiekimo valstybėje narėje (ESTT 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje O. C., C-184/05, 23 p.: 2010 m. gruodžio 7 d. sprendimo byloje C-285/09, 41 punktas; 2010 m. gruodžio 16 d. sprendimo byloje A. L., C-430/09, 29 punktas.). Taigi, pagal PVM direktyvos 138 straipsnio 1 dalį (PVM įstatymo 49 straipsnio 1 dalį) prekių tiekimas Bendrijos viduje turi atitikti tris esmines sąlygas (reikalavimus), kad šis tiekimas nebūtų apmokestinamas PVM (apmokestinamas taikant 0 proc. PVM tarifą): (1) teisės disponuoti preke kaip savininkui perdavimas įgijėjui; (2) prekės, kurios yra tiekimo dalykas, turi būti fiziškai išgabentos iš tiekėjo valstybės narės; (3) PVM mokėtojas tiekia prekes kitam apmokestinamajam asmeniui ar neapmokestinamajam juridiniam asmeniui, veikiančiam kaip toks (t. y. PVM mokėtojui), kitos valstybės narės teritorijoje (žr. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2013 m. liepos 11 d. sprendimą adm. byloje Nr. A-601-996/2013; 2017 m. lapkričio 22 d. nutartį adm. byloje Nr. A-516-602/2017).

Pareiškėja pažymi, kad tiekimo Bendrijos viduje sąvoka, kaip ir įsigijimo Bendrijos viduje sąvoka, yra objektyvaus pobūdžio ir taikoma neatsižvelgiant į atitinkamų sandorių tikslus bei rezultatus (žr. ESTT 2012 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje VSTR, C-587/10, 30 punktą ir jame nurodytą šio teismo praktiką). Sandoriai turi būti apmokestinami atsižvelgiant į jų objektyvius požymius (žr. ESTT 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje Collée, C-146/05, 29 ir 30 punktą) – mokesčių neutralumo principas reikalauja, kad nuo PVM būtų atleidžiama, jeigu tenkinami esminiai reikalavimai, net jei apmokestinamieji asmenys nesilaikė tam tikrų formalių reikalavimų (ESTT 2016 m. spalio 20 d. sprendimo byloje Plöckl, C-24/15, 38 ir 39 p.) (žr. LVAT 2017 m. lapkričio 22 d. nutartį adm. byloje Nr. A-516-602/2017).

Pareiškėja nurodo, kad PVMĮ 4 straipsnio 1 dalis nustato, kad prekių tiekimu laikomas: 1) prekių perdavimas kitam asmeniui, kai pagal sandorio sąlygas šis asmuo arba trečioji šalis įgyja teisę disponuoti tomis prekėmis kaip jų savininkas, išskyrus prekių, atgabentų iš kitos valstybės narės šio Įstatymo 41 straipsnio 6 dalyje nurodytomis sąlygomis, nuosavybės perdavimą toje dalyje nurodytam PVM mokėtojui, arba 2) prekių išgabavimas iš šalies teritorijos kitos valstybės narės PVM mokėtojui, kuriam pagal sandorio sąlygas numatytas prekių nuosavybės perdavimas, o prekės yra padedamos saugoti į šiam PVM mokėtojui nuosavybės teise priklausančius ar kitais teisėtais pagrindais naudojamus sandėlius ar kitas patalpas, jeigu toje valstybėje narėje yra taikomos nuostatos, iš esmės atitinkančios šio Įstatymo 41 straipsnio 6 dalies nuostatas. Toks prekių išgabavimas laikomas prekių tiekimu kitos valstybės narės PVM mokėtojui.

Pareiškėjos teigimu, atsižvelgiant į paminėtą teisinį reguliavimą, nustatčius aplinkybę, jog ginčo prekės nebuvo perduotos kitam asmeniui, kai pagal sandorio sąlygas šis asmuo arba trečioji šalis įgyja teisę disponuoti tomis prekėmis kaip jų savininkas, iš esmės suponuotų išvadą, jog ginčo prekių tiekimas, t. y. apmokestinamasis sandoris, iš viso neįvyko ir, atitinkamai, apskritai neatsirado Pareiškėjos pareiga skaičiuoti ir mokėti PVM.

Pareiškėja nurodo, kad mokesčių administratorius neneigia paties ginčo prekių tiekimo, t. y. prekės disponuoti kaip savininkui perdavimo įmonėms „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“, nes Sprendimu minėtus tiekimus apmokestino standartiniu PVM tarifu. Be to, mokesčių administratorius nenustatė aplinkybių, kurios leistų abejoti faktu, kad pirkėjai neįgijo teisės disponuoti prekėmis ir nesurinko įrodymų ir neįrodė, kad teisės disponuoti tiekiamomis prekėmis

neįgijo būtent PVM sąskaitose faktūrose nurodytos užsienio įmonės „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“, todėl Pareiškėja teisėtai joms taikė 0 proc. PVM tarifą.

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos išvada, jog Pareiškėja neįrodė, kad parduotos prekės išgabentos iš Lietuvos, kad prekių nuosavybės teisės perdavimas įvyko Lietuvoje, Pareiškėjos kontroliuojamoje teritorijoje, todėl prekės turi būti apmokestintos standartiniu PVM tarifu. Pareiškėja nurodo, kad prekių pardavimas gali būti apmokestintas standartiniu PVM tarifu tik tokiu atveju, jei neginčijamai nustatoma, kad perleistos prekės nebuvo išgabentos iš Lietuvos nei pardavėjo, nei pirkėjo, nei jų įgaliotų trečiųjų asmenų.

Pareiškėjos nuomone, Sprendime nepateikta jokių duomenų, kur šios prekės liko, nepateikta jokių duomenų, kad pirkėjai turėjo galimybę pasilikti prekes Lietuvoje, kad turėjo galimybę jas Lietuvoje sandėliuoti ir kaip prekės pirkėjų buvo panaudotos Lietuvoje, jei jos liko neišgabentos iš šalies teritorijos. Be to, pareiškėjos teigimu, Inspekcija nepateikė jokių duomenų ir įrodymų, kad prekes įsigijusios užsienio įmonės „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ vykdė kokią nors veiklą Lietuvoje ir būtent Lietuvoje panaudojo įsigytas prekes.

Pareiškėja nurodo, kad prekes, kurioms pritaikytas 0 PVM tarifas, įsigijo užsienio įmonės „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“, kurios Lietuvoje nevykdė jokios veiklos, kuriai būtų būtinos įsigytos prekės, šios įmonės veikė ir veiklą vykdė išimtinai tik Didžiosios Britanijos teritorijoje, todėl nesant jokių objektyvių įrodymų, kurie patvirtintų, kad Lietuvoje įsigijusios prekes šios įmonės tas prekes ir paliko Lietuvoje, o ne išgabeno veiklos vykdymui į M. V., mokesčių administratorius neturėjo jokio teisinio pagrindo konstatuoti, kad prekės nebuvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos.

Pareiškėja skunde tvirtina, kad mokesčių administratorius nenustatė ir nepateikė jokių įrodymų, kad prekės liko Lietuvoje, o ne buvo išgabentos į M. V. ir tokių aplinkybių, kaip matyti iš mokesčių administratoriaus paklausimų, net netyrė, nes apsiribojo konstatavimu, jog pagal sutartį prekių perdavimo pirkėjui vieta buvo Lietuvoje.

Pareiškėja nurodo, kad tiek „I. M. LTD“, tiek ir „H. L. supplies limited“ patvirtino prekių gavimą, todėl remiantis PVMĮ 49 straipsnio 1 dalimi, kuri numato, kad taikant 0 procentų PVM tarifą apmokestinamos prekės, tiekiamos kitoje valstybėje narėje įregistruotam PVM mokėtojui, kurios išgabenamoms iš šalies teritorijos į kitą valstybę narę, neatsižvelgiant į tai, kas – prekių tiekėjas, pirkėjas ar bet kurio iš jų užsakymu trečioji šalis – prekes gabena, mokesčių administratoriui nesurinkus įrodymų, kurie patvirtintų, kad prekių iš Lietuvos teritorijos neišgabeno pirkėjas ar trečioji šalis pirkėjo arba pardavėjo užsakymu, nėra pagrindo prekes apmokestinti standartiniu PVM tarifu.

Pareiškėja nurodo, kad patikrinimo metu mokesčių administratorius tyrė vienintelę aplinkybę – ar prekes iš Lietuvos Respublikos išgabeno Pareiškėja, tačiau visiškai netyrė ir nesiaiškino, ar prekių iš Lietuvos teritorijos neišgabeno pats pirkėjas ar trečioji šalis pirkėjo arba tiekėjo užsakymu.

Pareiškėjos nuomone, mokesčių administratorius nepateikė įrodymų, kurie patvirtintų, jog prekės nebuvo išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos pirkėjo arba trečiosios šalies pirkėjo, arba tiekėjo užsakymu ir šių aplinkybių apskritai netyrė, o Pareiškėja pateikė pakankamai įrodymų, patvirtinančių, kad prekes įsigijo užsienio įmonės, Lietuvoje nevykdančios jokios veiklos. Pareiškėja prašo Inspekcijos Sprendimą panaikinti ir grąžinti Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Dėl baudos skyrimo

Pareiškėja nurodo, kad jai skirta 50 procentų apskaičiuotos papildomai mokėtinos PVM sumos dydžio bauda, nors PVMĮ 123 straipsnio 2 dalis numato, kad gali būti skiriama nuo 10 iki 50 procentų apskaičiuotos papildomai mokėtinos PVM sumos dydžio bauda. Toks mokesčių administratoriaus sprendimas nemotyvuotas ir nepagrįstas.

Pareiškėja atkreipia dėmesį, kad prekių apmokestinimo klausimą PVM tarifu mokesčių administratorius jau buvo nagrinėjęs, kai Pareiškėja pateikė PVM ataskaitas, ir būtent mokesčių administratorius buvo priėmęs sprendimą grąžinti PVM Pareiškėjai. Mokesčių administratorius, gavęs iš Pareiškėjos PVM ataskaitas, įpareigojo Pareiškėją pateikti papildomus dokumentus (sutartis, CMR ir t.t.) ir tik mokesčių administratoriui įvertinus papildomai Pareiškėjos pateiktus

dokumentus, susijusius su prekių tiekimu užsienio įmonės „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“, paties mokesčių administratoriaus buvo patvirtintos ir priimtos PVM ataskaitos bei Pareiškėjai gražintas sumokėtas PVM.

Pareiškėjos nuomone, jei mokesčių administratorius, tikrindamas pateiktas PVM ataskaitas ir išreikalautus dokumentus, susijusius su PVM ataskaitomis, iš karto būtų priėmęs sprendimą, kad prekės turi būti apmokestintos standartiniu PVM tarifu ir nebūtų priėmęs sprendimo gražinti PVM, už prekes būtų buvęs sumokėtas PVM ir Pareiškėja nebūtų padariusi pažeidimo, dėl ko nebūtų pagrindo skirti baudą.

Pareiškėja nurodo, kad įvertinus tai, kad pats mokesčių administratorius buvo priėmęs sprendimą gražinti Pareiškėjai sumokėtą PVM ir be šio mokesčių administratoriaus sprendimo, kuris yra visiškai priešingas Sprendimui, Pareiškėja nebūtų galėjusi nemokėti PVM, todėl skirti Pareiškėjai baudą aplamai ir juo labiau skirti maksimalią 50 procentų baudą, yra neteisinga, todėl, Pareiškėjos nuomone, yra pagrindas atleisti Pareiškėją nuo priskaičiuotos baudos.

Pareiškėja nurodo, kad tuo atveju, jei skundo dalis dėl PVM, susijusio su „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ būtų atmesta, prašo panaikinti paskirtą baudą arba atleisti ją nuo priskaičiuotos baudos.

Inspekcija priėmė Sprendimą dėl Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendimo Nr. (44.1)-FR0682-385 dalies, kuria Bendrovei nurodyta sumokėti į biudžetą 10 595,76 Eur PVM bei su juo susijusias sumas. Sprendime konstatuota, kad Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos 2020-09-28 sprendimu Nr. (44.1)-FR0682-385 dalyje dėl papildomai apskaičiuoto 10 595,76 Eur PVM ir su juo susijusių sumų (Patikrinimo akto 1.2.1. ir 1.2.2. pažeidimai), dėl kitų patikrinimo metu nustatytų pažeidimų Bendrovė nesutikimo argumentų nepateikė.

Inspekcija Sprendime vertino, ar pagrįstai Bendrovei nurodyta sumokėti 10 595,76 Eur PVM ir su juo susijusias sumas, ir ar pagrįstai konstatuota, kad Bendrovė neteisėtai Didžiosios Britanijos įmonėms „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ tiektooms prekėms pritaikė 0 proc. PVM tarifą, nes nepateikė pakankamai įrodymų, jog prekės buvo išgabentos iš šalies teritorijos.

K. E. sandorių su Didžiosios Britanijos įmone „TOP H. N.“

Inspekcija nurodė, kad patikrinimo metu buvo nustatyta, kad Bendrovė Didžiosios Britanijos įmonei „TOP H. N.“ (identifikacinis kodas 10027677, reg. adresu 453, R. P., I. P., M. V. IG2 6 EW) 2016 m. vasario ir balandžio mėn. įformino statybinių medžiagų pardavimų už 14 105,83 Eur, taikant standartinį 21 proc. pardavimo PVM, bei 14 055,56 Eur sumai 2016-05-10 taikė 0 proc. pardavimo PVM tarifą (duomenys pateikti Patikrinimo akto 1 lentelėje). Nustatyta, kad Bendrovė statybines medžiagas įsigijo iš Lietuvos tiekėjų: UAB "C1" UAB "O1", UAB "L1" ir atskaitė pirkimo PVM.

Didžiosios Britanijos įmonė „TOP H. N.“ įregistruota PVM mokėtoju (PVM kodas 239346880) 2016-04-01, išregistruota 2017-03-01.

Bendrovė pateikė Prekių tiekimo ir paslaugų teikimo į kitas Europos Sąjungos valstybes nares ataskaitą FR0564 už 2016 m. gegužės mėn., kurioje deklaravo tiekimus į M. V.. Bendrovė prekių transportavimui pateikė tarptautinį krovinių transportavimo važtaraštį (toliau – CMR) Nr. 0006, kuriame nurodytas vežėjas UAB "R1" (LT100004398419), adresas U. O. g. 84-308, Klaipėda. Pagal Bendrovės CMR Nr. 0006, prekių pervežimas įformintas per UAB "R1" kuri savo vardu registruotų transporto priemonių neturi, vykdoma veikla: medienos, statybinių medžiagų ir sanitarinių įrenginių didmeninė prekyba. CMR nurodyta transporto priemonė ((duomenys neskelbtini)GL283) priklauso UAB "V1" (LT100009745915). UAB "R1" 2019-10-10 pateiktame atsakyme nurodė, kad per visą įmonės darbo laikotarpį sandorių su Bendrove neturėjo. „Top H. N.“ kaip tarpininkai atliko transporto paslaugą per UAB "U1"

Inspekcija nurodė, kad UAB "R1" pateiktame CMR Nr. 0000010, pagal kurį vežtos statybinės medžiagos „H. L. supplies LTD“, siuntėjas UAB "D1" data 2016-07-26 neatitinka patikrinimui pateiktam CMR 2016-05-10, automobilio numeriai skirtingi. Bendrovės pateiktame CMR Nr. 0006 automobilis nurodytas (duomenys neskelbtini)GL283, UAB "R1" pateiktame CMR Nr. 0000010 automobilio Nr. (duomenys neskelbtini)DP814. Krovinio pavadinimai neatitinka. Neatitinka statybinių medžiagų pirkimo iš UAB "D1" datos. Atsižvelgus į minėtas

bylos aplinkybes, mokesčių administratorius padarė išvadą, kad šis UAB "R1" nurodytas CMR Nr. 0000010, nesusijęs su Bendrovės vykdytu sandoriu. Kitų dokumentų, kurie įrodytų prekių išgabenimo į kitą ES valstybę narę faktą, Bendrovė nepateikė.

Inspekcija nurodė, kad UAB "V1" taip pat nepatvirtino pervežimo paslaugų pagal CMR Nr.0006. 2019-10-18 atsakyme UAB "V1" nurodė, kad UAB "V1" nevykdė sandorių su Bendrove laikotarpiu nuo 2016-02-01 iki 2016-05-31, neturi nei pasirašytos sutarties, nei transporto priemonių nuomos sutarties krovinio pervežimui. UAB "V1" automobiliai nėra nuomojami su dirbančiais darbuotojais. Dirba su ekspedicijomis pagal sudarytas krovinio pervežimo sutartis. Už įsigytas statybines medžiagas (dalinis apmokėjimas) Bendrovei apmokėjo „Top H. N.“ iš B. F. Londonas banko sąskaitos 20296383655040 bankiniais pavedimais (duomenys pateikti Patikrinimo akto 2 lentelėje).

Inspekcija nurodė, kad pagal patikrinimui pateiktus buhalterinius dokumentus, Bendrovė pardavė prekių už 31 123,61 Eur, apmokėta banko pavedimais 14 525,22 Eur, skola sudaro 16 598,39 Eur. Buhalterinės apskaitos sąskaitos 2411 likučių duomenimis, pagal Bendrovės pateiktą debitorių sąrašą, įsiskolinimas apskaitytas 2016-12-31 „TOP H. N.“ – 16 179,89 Eur. Nesutampa įsiskolinimo duomenys su debitorių sąrašo duomenimis 418,50 Eur (16 598,39 Eur – 16 179,89 Eur), neatitikimai susidarė dėl valiutų kainų skirtumo.

Inspekcija pažymėjo, kad Bendrovė pateikė 2016-07-07 tarpusavio atsiskaitymų suderinimo aktą su „Top H. N.“, surašytą svarų sterlingais, Bendrovės įmonės kodas nurodytas 142143575, kai tikrasis kodas 142145373, suderinimo aktą pasirašė E. N..

Inspekcija nurodė, kad Bendrovė pateikė 2016-02-26 pirkimo pardavimo sutarties kopiją dėl vykdytų sandorių su „Top H. N.“. Pagal sutarties II dalies 2 punkto sąlygas, Bendrovė (pardavėjas) įsipareigoja prekes perduoti, o „TOP H. N.“ (pirkėjas) priimti prekes Lietuvoje, Kauno mieste, Vandžiogalos g. 90 arba kitoje Lietuvos teritorijoje nurodytoje vietoje ir prekių gabenimą į savo sandėlius organizuoja pats. Sutarties II dalies 4 punkte numatyta, pardavėjui perduodant, o pirkėjui priimant prekes yra surašoma PVM sąskaita faktūra, kuri yra ir prekių priėmimo-perdavimo aktas. Inspekcijos teigimu, Pirkimo-pardavimo sutartyje numatytos sąlygos aiškiai nurodo, kad prekės yra perduodamos Lietuvos teritorijoje.

Mokesčių administratorius išsiuntė paklausimą P. P. mokesčių administratoriui dėl sandorių realumo. Pagal turimą informaciją O. K. (gimęs 1962-09-15) nuo 2015-08-31 iki 2016-09-30 dirbo Bendrovėje. Jo sūnus E. N. (gimęs 1984-11-04) nuo 2010 m. gyvena P. P. ir yra įkūręs dvi įmones: „I. M. LTD“ ir „Top H. N.“, kurios yra vienintelės statybinių medžiagų pirkėjos iš Bendrovės Europos Sąjungoje. P. P. pateikė atsakymą į paklausimą, jog Įmonių duomenų bazėje nurodyta, kad „Top H. N.“ veikla buvo nutraukta 2017-09-05. P. P. PVM duomenų bazėje taip pat nurodoma, kad ši bendrovė buvo išregistruota iš PVM mokėtojų registro 2017-03-01, nurodant išregistravimo priežastį – „nutraukiama prekyba“.

K. E. sandorių su Didžiosios Britanijos įmone „I. M. LTD“.

Inspekcija nurodė, kad Bendrovė Didžiosios Britanijos įmonei „I. M. LTD“ (PVM kodas GB141540546, reg. adresu S. Y., 160 U. E., M. V., IG11 8BB) 2015 m. rugpjūčio-lapkričio mėn. įformino statybinių medžiagų (profiliai, varžtai, gipso kartono plokštės, glaistas, klijai gipsui, medsraigiai, vata, gruntas, Durelio plokštė, instaliacinis kabelis, tinkas Rotbant, glaistas siūlėms) pardavimų už 36 400,42 Eur, taikant 0 proc. PVM tarifą (duomenys pateikti akto 3 lentelėje). Inspekcija nurodė, kad Bendrovė statybines medžiagas perpardavimui įsigijo iš Lietuvos tiekėjų UAB "C1" UAB "N1" UAB "M1" UAB "L1" UAB "E1" UAB "N1" UAB "S1"

Inspekcija nurodė, kad Bendrovė pateikė 2015-08-21 Paslaugų teikimo sutartį Nr. 2015/08/21, pasirašytą tarp „I. M. LTD“ (Užsakovas) ir Bendrovės (Vykdytojas). Šia sutartimi Vykdytojas įsipareigoja teikti Užsakovui marketingo paslaugas, o Užsakovas įsipareigoja šias paslaugas priimti ir apmokėti pagal pateiktas PVM sąskaitas faktūras. Pagal mokestiniam patikrinimui pateiktus dokumentus marketingo paslaugų apskaityta nėra, tokioms paslaugoms išrašytų PVM sąskaitų faktūrų nepateikta. Bendrovė nepateikė sutarties su „I. M. LTD“ dėl vykdytų statybinių medžiagų pirkimo-pardavimo sandorių.

Inspekcija nurodė, kad pagal CMR, prekių pervežimai įforminti su Lietuvos vežėjais UAB "F1" UAB "T1" (iš PVM registro Lietuvoje išregistruota 2016-04-13), UAB "J1"

Inspekcija nurodė, kad apklausti vežėjai pateikė informaciją:

– UAB "F1" pateikė 2015-10-30 CMR Nr. 0002 kopiją, kurioje nėra nurodyta pagal kokią PVM sąskaitą faktūrą buvo pervežtos prekės, prekės neišvardintos, nurodyta 18 statybinių medžiagų palečių. Automobilis, nurodytas CMR, kurio valst. Nr. (duomenys neskelbtini) turimais duomenimis pirma registracija Lietuvoje tik nuo 2018-10-12 įmonės UAB "F1" vardu. Prekių pakrovimo data CMR nenurodyta. Krovinys gautas 2015-11-03, pasirašė E. N.. CMR nurodyta iškrovimo vieta: 92 Bracken drive Chigwell IG75RD Londonas.

– Pagal UAB "F1" pateiktą 2015-09-09 CMR Nr. 02, nenurodyta, pagal kokią PVM sąskaitą faktūrą pervežtos prekės, nenurodyta pakrovimo data, nenurodyti transporto priemonės duomenys. CMR nėra identiški Bendrovės pateiktiems patikrinimui ir persiųstiems UAB "F1" Pagal pateiktą informaciją UAB "F1" atliko prekių pervežimą, pagal transporto užsakymą Nr. 1074 T. M. LLP.

Inspekcija nurodė, kad Bendrovė pateikė mokesčiniams patikrinimui CMR: 2015-08-27 Nr.01, 2015-10-30 Nr. 0002, 2015-08-27 Nr. 0028596, kurie su UAB "F1" pateikta informacija nesutampa.

– Vežėjas UAB "K1" 2019-10-25 pranešime nurodė, kad nevykdė jokių sandorių nei su Bendrove, nei su Didžiosios Britanijos įmone „I. M. LTD“.

– UAB "T1" vadovas R. E. informavo, kad šiuo metu veikla nevykdoma. Patikrinimo metu buvo nustatyta, kad iki veiklos pabaigos bendrovės apskaitą tvarkė UAB "G1" Buhalterė informavo, kad jokių sandorių nei su Bendrove nei su „I. M. LTD“ apskaitoje nėra ir (arba) šiuos sandorius patvirtinantys dokumentai nebuvo pateikti buhalterei.

Inspekcija pažymėjo, kad išsiųstas paklausimas P. P. mokesčių administratoriui dėl vykdytų sandorių realumo su „I. M. LTD“. Gautame atsakyme P. P. mokesčių administratorius nurodė, kad įmonės adresas yra nežinomas, įmonės direktorius T. F.. P. P. kontroliuojantiems pareigūnams nepavyko susisiekti su mokesčių mokėtoju ir savo atsakyme informavo, jog tai dingęs PVM mokėtojas.

Inspekcija nurodė, kad pagal turimą informaciją, nuo 2015-08-31 iki 2016-09-30 Bendrovėje dirbo darbuotojas O. K., kaip tik tuo laikotarpiu, kai buvo įforminami sandoriai P. P. įmonėms „I. M. LTD“ ir „Top H. N.“, kurio sūnus E. N. nuo 2010 m. gyvena P. P. ir ten yra įkūręs dvi įmones: „I. M. LTD“ ir „Top H. N.“, kurios yra vienintelės statybinių medžiagų pirkėjos iš Bendrovės Europos Sąjungoje. Pagal pateiktus Bendrovės bankinius išrašus „I. M. LTD“ už patiektas statybines medžiagas 2015 m. apmokėjo banko pavedimais iš banko sąskaitos, esančios AB "B1" Lietuvoje, 2016 m. iš Londone, Westminster banke esančios sąskaitos, pervesdama pinigus į Bendrovės atsiskaitomąją sąskaitą (duomenys neskelbtini), esančią AB "A1" banke ir į sąskaitą (duomenys neskelbtini), esančią Lietuvos banke „L. D.“ (duomenys pateikti Patikrinimo akto 4 lentelėje).

Inspekcija nurodė, kad pardavimų Bendrovė įformino už 36 400,42 Eur, gauta apmokėjimų 35 859,85 Eur, skirtumas 540,57 Eur susidarė dėl valiutų skirtumo, nes PVM sąskaitos faktūros išrašytos svarais sterlingais. Bendrovė debitorių įsiskolinimo sąrašė „I. M. LTD“ įsiskolinimų nėra.

Inspekcija Sprendime nurodė, kad su ginčo tiekimų apmokestinimu PVM susijusius santykius reglamentuoja PVMĮ, kuriuo į nacionalinę teisę, be kita ko, yra perkeliama PVM direktyva (PVM įstatymo 2 priedo 7 dalis (2007 m. lapkričio 13 d. įstatymo Nr. X-1322 redakcija)).

Inspekcija išdėstė PVMĮ 49 straipsnio 1 dalies (2004 m. sausio 15 d. įstatymo Nr. IX-1960 redakcija) nuostatas ir nurodė, kad vadovaujantis nuoseklia Teisingumo Teismo praktika, prekių tiekimas Bendrijos viduje neapmokestinamas tik, kai teisė kaip savininkui disponuoti preke perduota įsigyjanti asmeniui, o tiekėjas nustato, kad ši prekė buvo išsiųsta ar išgabenta į kitą valstybę narę ir kad po šio išsiuntimo ar išgabavimo jos fiziškai nebėra tiekimo valstybėje narėje (žr. ESTT 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje O. C., C-184/05, EU:C:2007:550, 23 punktas;

2010 m. gruodžio 16 d. sprendimo byloje A. L., C-430/09, EU:C:2010:786, 29 punktas). Be to, taikant aptariamą PVM direktyvos nuostatą, pirkėjas turi būti „apmokestinamasis asmuo <...>, veikiantis kaip toks“ kitoje valstybėje narėje nei valstybė narė, iš kurios prekės išsiųstos arba išgabentos (Teisingumo Teismo 2012 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje VSTR, C-587/10, EU:C:2012:592, 40 punktas).

Inspekcija konstatavo, kad išskyrus sąlygas, susijusias su (1) apmokestinamojo asmens statusu, (2) teisės disponuoti turtu, tampant jo savininku, perleidimu ir (3) fiziniu prekių išgabenimu iš vienos valstybės narės į kitą, neturėtų būti taikoma jokia kita sąlyga tam, kad sandoris būtų kvalifikuojamas kaip tiekimo ar įsigijimo sandoris Bendrijos viduje (Sprendimo VSTR 33 ir 55 punktas; Teisingumo Teismo 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje Teleos ir kt. C-409/04, EU:C:2007:548, 70 p.) (LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos 2019 m. gruodžio 18 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-276-602/2019).

Inspekcija nurodė, kad PVMĮ 56 straipsnio 1 dalis (2010 m. lapkričio 30 d. įstatymo Nr. XI-1187 redakcija) ginčui aktualiu laikotarpiu tiesiog bendrai nustatė, kad „<...> PVM mokėtojas, pritaikęs 0 proc. PVM tarifą pagal šio įstatymo 49 straipsnį, privalo turėti įrodymus, kad prekės išgabentos iš šalies teritorijos, o tais atvejais, kai 0 proc. PVM tarifas taikomas prekes tiekiant kitoje valstybėje narėje registruotam PVM mokėtojui, – ir įrodymus, kad asmuo, kuriam prekės išgabentos, yra kitoje valstybėje narėje registruotas PVM mokėtojas <...>.“ Be to, „<...> mokesčio administratorius Mokesčių administravimo įstatymo nustatyta tvarka turi teisę pareikalauti pateikti ir kitus papildomus įrodymus 0 proc. PVM tarifo pritaikymo pagrįstumui įvertinti. Kai PVM mokėtojas negali įrodyti, kad prekių tiekimui <...> 0 proc. PVM tarifas pritaikytas pagrįstai, toks prekių tiekimas <...> apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą arba lengvatinį PVM tarifą, jeigu jis šioms prekėms <...> nustatytas“ (PVM įstatymo 56 straipsnio 4 dalis (2009 m. birželio 23 d. įstatymo Nr. XI-317 redakcija).“ (LVAT 2020-06-03 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-983-602/2020).

Inspekcija konstatavo, kad Bendrovė pažeidė PVM įstatymo 49 straipsnio 1 dalies nuostatas, nes nepateikė įrodymų, kad prekės išgabentos iš šalies teritorijos į kitą valstybę narę. Bendrovė siekdama pagrįsti statybinių medžiagų išgabenimą į Jungtinę Karalystę, pateikė CMR, tačiau CMR nurodyti vežėjai nepatvirtino statybinių medžiagų išgabenimo fakto.

Inspekcija pažymėjo, kad pagal PVMĮ 56 straipsnio 1 dalį pareiga įrodyti 0 procento PVM tarifo pritaikymo pagrįstumą tenka šį tarifą pritaikiusiam PVM mokėtojui, o pagrįstumo sąlygai įrodyti turi būti pateikiami nekeliantys abejonių dėl savo turinio rašytiniai įrodymai. PVMĮ nėra nustatyta, kokius konkrečiai dokumentus turi turėti PVM mokėtojas, išgabendamas prekes į kitą Europos Sąjungos valstybę. Svarbu, kad pagal tokius dokumentus galima būtų nustatyti išgabenimo į kitą valstybę narę faktą. Norėdamas patvirtinti prekių išgabenimo į kitą valstybę narę faktą, PVM mokėtojas gali pateikti: prekių gabenimo dokumentus, užsakymus ir / ar kitą korespondenciją, vidinę įmonės dokumentaciją, PVM sąskaitas faktūras, draudimo dokumentus, prekių pirkimo-pardavimo sutartis, pirkėjo apmokėjimo dokumentus, pirkėjo patvirtinimus, kad prekės gautos, ar kitus papildomus dokumentus.

Inspekcija konstatavo, kad Bendrovė tiekimo sandoriams nepagrįstai pritaikė 0 proc. PVM tarifą, nes nėra įvykdytos visos 0 proc. PVM tarifui taikyti būtinos sąlygos – nėra duomenų, patvirtinančių, jog prekės būtų išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos. Kai PVM mokėtojas negali įrodyti, kad prekių tiekimui 0 proc. PVM tarifas pritaikytas pagrįstai, toks prekių tiekimas apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą.

Inspekcija nurodė, kad Bendrovė dėl įsigytų statybinių medžiagų, kurių pardavimas buvo įformintas „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“, nepateikė įrodymų, jog prekės būtų išgabentos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, todėl laikytina, kad prekių judėjimo iš Lietuvos į Jungtinę Karalystę nebuvo. Prekių tiekimas, įformintas 2016 m. „Top H. N.“ už 14 055,56 Eur ir „I. M. LTD“ įformintas 2015 m. už 36 400,42 Eur (duomenys pateikti Patikrinimo akto 5 lentelėje), vadovaujantis PVMĮ 49 straipsnio 1 dalies ir 56 straipsnio 1 dalies nuostatomis, neturint įrodymų apie prekių išvežimą į kitą valstybę narę, pagrįstai apmokestintas standartiniu 21 proc. PVM tarifu.

Dėl baudos skyrimo

Inspekcija, vertindama Bendrovės teiginį, kad bauda neturėtų būti skiriama, kadangi prekių tiekimui į Europos Sąjungos šalis taikomas 0 proc. PVM tarifas, atkreipė dėmesį į PVMĮ 123 straipsnio 2 dalies nuostatas. Inspekcija nurodė, kad Bendrovė nepagrįstai sumažino mokėtiną į biudžetą PVM, neskirti baudos už padarytą pažeidimą įstatyme nenumatyta.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjos skundas iš dalies tenkintinas. Inspekcijos Sprendimas dalyje dėl papildomai apskaičiuoto PVM ir su juo susijusios PVM delspinigių sumos tvirtintinas, o Sprendimas dalyje dėl paskirtos PVM baudos keistinas.

Iš bylos medžiagos matyti, kad ginčas tarp šalių vyksta dėl papildomai apskaičiuoto 10595,76 Eur PVM ir su šiuo mokesčiu susijusių sumų mokesčių administratoriui konstatavus, kad Pareiškėja nepagrįstai tiekimus Didžiosios Britanijos įmonėms „I. M. LTD“ ir „Top H. N.“ apmokestino taikydamą 0 proc. PVM tarifą.

Pareiškėja Komisijai pateiktame skunde išdėstė nesutikimo motyvus dėl Sprendime nagrinėtų klausimų, dėl papildomai apskaičiuoto PVM ir dėl paskirtos PVM baudos.

Dėl Sprendime nagrinėtų klausimų

Pareiškėja nurodo, kad Sprendime pasisakyta dėl PVM, tačiau nepasisakyta dėl kitų Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendime Nr. (44.1)-FR0682-385 priskaičiuotų mokėtinų sumų, nors Pareiškėja pateikė 2020-10-15 skundą dėl viso (o ne dėl dalies) Šiaulių AVMI sprendimo. Sprendimu patvirtinus tik dalį Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendimo Nr. (44.1)-FR0682-385, liko neišspręstas likusios dalies patvirtinimo klausimas, todėl Sprendimas turi būti panaikintas ir gražintas mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Kaip matyti iš skundai nagrinėti pateiktos medžiagos, Šiaulių AVMI atliko Pareiškėjos pelno mokesčio, PVM, gyventojų pajamų mokesčio, valstybinio socialinio draudimo įmokų, privalomojo sveikatos draudimo įmokų apskaičiavimo ir sumokėjimo patikrinimą už laikotarpį nuo 2014-01-01 iki 2016-12-31 ir šio patikrinimo rezultatus išdėstė 2020-06-23 patikrinimo akte Nr. (31.49)FR0680-311. Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendimu Dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (44.1)-FR0682-385 minėto patikrinimo akto rezultatai buvo pakeisti ir Pareiškėjai buvo nurodyta sumokėti į biudžetą 12017,71 Eur PVM, 4091,58 Eur PVM delspinigių ir 6008 Eur PVM baudą, 356,16 Eur pelno mokesčio, 115,49 Eur pelno mokesčio delspinigių ir 178 Eur pelno mokesčio baudą, 2263,87 Eur gyventojų pajamų mokesčio, 722,68 Eur šio mokesčio delspinigių ir 1131 Eur baudą, viso – 26884,49 Eur.

Pareiškėja Inspekcijai pateiktame 2020-10-15 skunde dėl minėto Šiaulių AVMI sprendimo nurodė konkretų patikrinimo akto punktą, su kuriuo nesutinka (1.2.1 punktas) bei nurodė, kad ji pilnai įvykdė prekių eksporto procedūras, prekių eksportui į Europos Sąjungos šalis taikomas 0 PVM tarifas. Taigi, Pareiškėjai inicijavus mokestinį ginčą dėl 0 PVM tarifo taikymo ir apskaičiuotų 10595,76 Eur PVM bei su juo susijusių sumų, todėl Inspekcija, neperžengdama skundo ribų, savo Sprendime pagrįstai pasisakė tik dėl šios Šiaulių AVMI sprendimo dalies.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 151 straipsnio 2 punktą, Komisija nagrinėja mokesčių mokėtojo ir centrinio mokesčių administratoriaus mokestinius ginčus dėl centrinio mokesčių administratoriaus sprendimų, priimtų išnagrinėjus mokesčių mokėtojų skundus dėl vietos mokesčių administratoriaus sprendimų. Todėl Komisija, vadovaudamasi minėta MAĮ nuostata, nagrinės Pareiškėjos skundą dėl Inspekcijos Sprendimo, t. y. dėl Inspekcijos Sprendimu patvirtintų 10595,76 Eur PVM ir su juo susijusių sumų.

Pareiškėjos teiginys, kad Sprendimas turi būti panaikintas ir gražintas mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo dėl to, kad liko neišspręstas likusios patikrinimo akto dalies patvirtinimo klausimas, laikytinas nepagrįstu, nes, kaip minėta, 2020-06-23 patikrinimo aktas Nr. (31.49)FR0680-311 su pakeitimais buvo patvirtintas Šiaulių AVMI 2020-09-28 sprendimu Dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (44.1)-FR0682-385 ir, remiantis MAĮ 130–132 straipsnių nuostatomis ir Mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių,

patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-05-05 įsakymu Nr. VA-87, 140 punktu, mokėtojui yra privalomas vykdyti.

Dėl apskaičiuoto PVM

Nagrinėjamas mokesstinis ginčas yra kilęs mokesčių administratoriui konstatavus, kad nepateikti įrodymai, jog prekės buvo išvežtos iš Lietuvos Respublikos teritorijos į kitą valstybę narę, todėl Pareiškėja nepagrįstai taikė 0 PVM tarifą. Ginčas sietinas su 2015-2016 m. Pareiškėjo vykdytais 50455,98 Eur prekių (statybinių medžiagų) Įmonei „Top H. N.“ ir Įmonei „I. M. LTD“ tiekimo sandoriais. Inspekcija sprendime konstatavo, kad Pareiškėjas nagrinėjamu atveju pažeidė PVMĮ 49 straipsnio 1 dalies, 56 straipsnio 1 dalies nuostatas, todėl, vadovaudamasi PVMĮ 56 straipsnio 4 dalimi, ginčo prekių tiekimui, kurio apmokestinamoji vertė – 50455,98 Eur, taikė standartinį PVM tarifą ir Pareiškėjai apskaičiavo 10595,76 Eur mokėtiną PVM.

Pareiškėja siekia įrodyti fizinių prekių išvežimą iš Lietuvos į kitą valstybę narę, šią aplinkybę (faktinį išvežimą) įrodinėja konkrečių tiekimo sandorių įprastoje praktikoje apmokestinamojo asmens (paprastai) turimais prekių išgabėmą patvirtinančiais įrodymais – CMR ir juose užfiksuotais pirkėjų patvirtinimais apie prekių gavimą. Pareiškėjos teigimu, Sprendime nepagrįstai konstatuota, jog nepateikta pakankamai įrodymų, jog prekės buvo išgabėtos iš šalies teritorijos. Pareiškėjos nuomone, nustačius aplinkybę, jog ginčo prekės nebuvo perduotos kitam asmeniui, kai pagal sandorio sąlygas šis asmuo arba trečioji šalis įgyja teisę disponuoti tomis prekėmis kaip jų savininkas, iš esmės suponuotų išvadą, jog ginčo prekių tiekimas, t. y. apmokestinamasis sandoris, iš viso neįvyko ir, atitinkamai, apskritai neatsirado Pareiškėjos pareiga skaičiuoti ir mokėti PVM. Pasak Pareiškėjos, mokesčių administratorius neneigia paties ginčo prekių tiekimo, t. y. prekės disponuoti kaip savininkui perdavimo įmonėms „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“, nes Sprendimu minėtus tiekimus apmokestino standartiniu PVM tarifu. Be to, mokesčių administratorius nenustatė aplinkybių, kurios leistų abejoti faktu, kad pirkėjai neįgijo teisės disponuoti prekėmis ir nesurinko įrodymų ir neįrodė, kad teisės disponuoti tiekiamomis prekėmis neįgijo būtent PVM sąskaitose faktūrose nurodytos užsienio įmonės „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“, todėl Pareiškėja teisėtai joms taikė 0 proc. PVM tarifą.

Pareiškėja teigia, mokesčių administratorius nepateikė jokių duomenų ir įrodymų, kad prekes įsigijusios užsienio įmonės „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ vykdė kokią nors veiklą Lietuvoje ir būtent Lietuvoje panaudojo įsigytas prekes, netyrė ir nepateikė jokių įrodymų, kad prekės liko Lietuvoje, o ne buvo išgabėtos į M. V..

Pareiškėja akcentuoja, kad tiek „I. M. LTD“, tiek ir „H. L. supplies limited“ patvirtino prekių gavimą, o mokesčių administratoriui nesurinkus įrodymų, kurie patvirtintų, kad prekių iš Lietuvos teritorijos neišgabėno pirkėjas ar trečioji šalis pirkėjo arba pardavėjo užsakymu, nėra pagrindo prekes apmokestinti standartiniu PVM tarifu.

Pareiškėja nurodo, kad, patikrinimo metu mokesčių administratorius tyrė vienintelę aplinkybę – ar prekes iš Lietuvos Respublikos išgabėno Pareiškėja, tačiau visiškai netyrė ir nesiaiškino, ar prekių iš Lietuvos teritorijos neišgabėno pats pirkėjas, ar trečioji šalis pirkėjo arba tiekėjo užsakymu.

Pareiškėjos nuomone, mokesčių administratorius nepateikė įrodymų, kurie patvirtintų, jog prekės nebuvo išgabėtos iš Lietuvos Respublikos teritorijos pirkėjo arba trečiosios šalies pirkėjo arba tiekėjo užsakymu ir šių aplinkybių apskritai netyrė, o Pareiškėja pateikė pakankamai įrodymų, patvirtinančių, kad prekes įsigijo užsienio įmonės, Lietuvoje nevykdančios jokios veiklos. Pareiškėja prašo Inspekcijos Sprendimą panaikinti ir grąžinti Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Komisija, atsižvelgdama į tai, jog byloje nustatytos faktinės aplinkybės, pagrindžiančios ginčo šalių pozicijas, yra detalai aprašytos tiek skundžiamame Sprendime, tiek Pareiškėjos skunde, taip pat ir šio Komisijos sprendimo aprašomojoje dalyje, pakartotinai jų neatkartoja, nes tai nėra tikslinga, tačiau analizuoja PVMĮ 49 straipsnio 1 dalyje įtvirtintų reikalavimų egzistavimą ir mokesstinio ginčo byloje surinktų įrodymų, jų pagrindu nustatytų faktinių aplinkybių pakankamumą 0 proc. PVM tarifui taikyti.

Ginčo sandorių sudarymo metu galiojusio PVMĮ 49 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad taikant 0 procentų PVM tarifą apmokestinamos prekės, tiekiamos kitoje valstybėje narėje įregistruotam PVM mokėtojui ir išgabenos iš šalies teritorijos į kitą valstybę narę (neatsižvelgiant į tai, kas (prekių tiekėjas, pirkėjas ar bet kurio iš jų užsakymu trečioji šalis) prekes gabena). Prekių tiekimas apibrėžiamas PVMĮ 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte, kuriame nurodyta, jog prekių tiekimu laikomas prekių perdavimas kitam asmeniui, kai pagal sandorio sąlygas šis asmuo arba trečioji šalis įgyja teisę disponuoti tomis prekėmis kaip jų savininkas.

PVMĮ 56 straipsnis reglamentuoja 0 proc. PVM tarifo pritaikymo pagrįstumo įrodymą. Šio straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad <...> PVM mokėtojas, pritaikęs 0 procentų PVM tarifą pagal šio Įstatymo 49 straipsnį, privalo turėti įrodymus, kad prekės išgabentos iš šalies teritorijos, o tais atvejais, kai 0 procentų PVM tarifas taikomas prekes tiekiant kitoje valstybėje narėje registruotam PVM mokėtojui, – ir įrodymus, kad asmuo, kuriam prekės išgabentos, yra kitoje valstybėje narėje registruotas PVM mokėtojas, o kai 0 procentų PVM tarifas taikomas prekes tiekiant atvejais, nurodytais šio Įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 2 punkte, – ir įrodymus, kad tenkinamos šio Įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 2 punkte nurodytos sąlygos.

PVMĮ 56 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad nepaisant kitų šio straipsnio nuostatų, mokesčio administratorius MAĮ nustatyta tvarka turi teisę pareikalauti pateikti ir kitus papildomus įrodymus 0 procentų PVM tarifo pritaikymo pagrįstumui įvertinti. Kai PVM mokėtojas negali įrodyti, kad prekių tiekimui, prekių įsigijimui iš kitos valstybės narės arba paslaugų teikimui 0 procentų PVM tarifas pritaikytas pagrįstai, toks prekių tiekimas, prekių įsigijimas iš kitos valstybės narės arba paslaugų teikimas apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą arba lengvatinį PVM tarifą, jeigu jis šioms prekėms arba paslaugoms nustatytas. PVMĮ 56 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad nepaisant kitų šio straipsnio nuostatų, mokesčio administratorius turi teisę savo iniciatyva pats ar per tam įgaliotas teisėsaugos institucijas surinkti papildomus įrodymus 0 procentų PVM tarifo pritaikymo pagrįstumui įvertinti. Gavus įrodymų, kad prekių tiekimui, prekių įsigijimui iš kitos valstybės narės ar paslaugų teikimui 0 procentų PVM tarifas pritaikytas nepagrįstai, toks prekių tiekimas, prekių įsigijimas iš kitos valstybės narės ar paslaugų teikimas apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą arba lengvatinį PVM tarifą, jeigu jis šioms prekėms ar paslaugoms nustatytas.

LVAT praktikoje, taikytinoje 0 proc. PVM tarifo taikymo kategorijos bylose, kuria remiasi ir Pareiškėja savo skunde, yra konstatuota, kad pagal PVM direktyvos 138 straipsnio 1 dalį (PVMĮ 49 straipsnio 1 dalį) prekių tiekimas Bendrijos viduje turi atitikti tris esmines sąlygas (reikalavimus), kad šis tiekimas nebūtų apmokestinamas PVM (apmokestinamas taikant 0 proc. PVM tarifą): 1) teisės disponuoti preke kaip savininkui perdavimas įgijėjui; 2) prekės, kurios yra tiekimo dalykas, turi būti fiziškai išgabentos iš tiekėjo valstybės narės; 3) PVM mokėtojas tiekia prekes kitam apmokestinamajam asmeniui ar neapmokestinamajam juridiniam asmeniui, veikiančiam kaip toks (t. y. PVM mokėtojui), kitos valstybės narės teritorijoje. Pareiga įrodyti šias aplinkybes yra priskirta mokesčių mokėtojui, o mokesčių administratorius turi teisę patikrinti mokesčių mokėtojo pateiktų įrodymų patikimumą bei paneigti juos, surinkdamas papildomus įrodymus (LVAT 2009-03-10 nutartis adm. byloje Nr. A-442-376/2009; 2013-07-11 sprendimas adm. byloje Nr. A-602-996/2013; 2014-06-19 nutartis adm. byloje Nr. A-602-1547/2014, 2019-07-10 sprendimas adm. byloje Nr. eA-1406-575/2019).

Nagrinėjamoje byloje ginčas tarp mokesčių mokėtojo ir mokesčių administratoriaus kilo dėl vienos iš esminių sąlygų (reikalavimų), numatytų PVM direktyvos 138 straipsnio 1 dalyje (PVMĮ 49 straipsnio 1 dalyje) įvykdymo, o būtent dėl prekių išgabavimo iš tiekimo valstybės narės.

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija 2017-11-22 nutartyje adm. byloje Nr. A-516-602/2017 akcentavo, kad ESTT yra ne kartą pažymėjęs, kad, kadangi nė vienoje PVM direktyvos nuostatoje konkrečiai nenumatyta, kokius įrodymus apmokestinamieji asmenys privalo pateikti, kad galėtų pasinaudoti neapmokestinimu PVM, pagal šios direktyvos 131 straipsnį valstybės narės turi nustatyti sąlygas, kuriomis jos neapmokestina prekių tiekimo Bendrijos viduje, siekdamos užtikrinti teisingą ir paprastą minėtų neapmokestinimo atvejų taikymą ir užkirsti kelią bet kokiam

galimam sukčiavimui, mokesčių vengimui ir piktnaudžiavimui. Vis dėlto, įgyvendindamos joms suteiktus įgaliojimus, valstybės narės turi laikytis bendrųjų teisės principų, sudarančių Sąjungos teisinės sistemos dalį, tarp kurių yra, be kita ko, teisinio saugumo ir proporcingumo principai. Šiomis aplinkybėmis pareigos, tenkančios apmokestinamajam asmeniui įrodymų srityje, turi būti nustatomos remiantis aiškiai šiuo atžvilgiu nacionalinėje teisėje ir įprastoje praktikoje, nustatytoje panašioms sandoriams, numatytomis sąlygomis. Pagal teisinio saugumo principą reikalaujama, kad apmokestinamieji asmenys žinotų savo mokesčius išsipareigojimus prieš sudarydami sandorį (ESTT 2012-09-06 sprendimo byloje Mecsek-Gabona, C-273/11, 36, 38 ir 39 p.; 2014-10-09 sprendimo byloje Traum, C-492/13, 30–34 p.). Taikant šį principą reikalaujama, viena vertus, kad teisės normos būtų aiškios ir tikslios, o kita vertus, kad teisės subjektai numatytų jų taikymą (ESTT 2009-09-10 sprendimo byloje Plantanol, C-201/08, 46 p.). Tai reiškia, kad Lietuvos mokesčių įstatymuose ir (ar) juos įgyvendinančiuose norminiuose teisės aktuose nesant aiškiai nurodytų (įvardintų) įrodymų (dokumentų), kuriuos turi turėti apmokestinamieji asmenys (PVM mokėtojai), siekiantys įrodyti fizinį prekių išvežimą iš Lietuvos į kitą valstybę narę, ši aplinkybė (faktinis išvežimas) įrodinėtina konkrečių tiekimo sandorių įprastoje praktikoje apmokestinamojo asmens (paprastai) turimais prekių išgabenimą patvirtinančiais įrodymais (LVAT 2020-06-03 nutartis adm. byloje Nr. eA-983-602/2020). Vertinant priešingai, apmokestinamojo asmens padėtis tampa nesaugi dėl galimybės neapmokestinti tiekimų Bendrijos viduje arba būtinybės įskaičiuoti PVM į pardavimo kainą (ESTT 2007-09-27 sprendimo byloje Teleos ir kt., C-409/04, 49 ir 51 p.).

Taip pat LVAT savo praktikoje yra pažymėjęs, kad mokesčių mokėtojas, siekdamas įrodyti, ar prekės tikrai yra išvežamos iš šalies teritorijos, paprastai turėtų pateikti įrodymus, pradedant nuo dokumentų, susijusių su išvežimo procedūra, baigiant patvirtinimu iš prekių gavėjo (tai gali būti prekių gabenimo dokumentai, transporto priemonių rūšių, kuriomis gabentos prekės, įvardinimas bei jų identifikaciniai duomenys, asmenų, kurie išgabeno prekes, identifikaciniai duomenys ir pan., LVAT 2010-06-28 nutartis adm. byloje A-556-1054/2010; 2010-01-25 nutartis adm. byloje Nr. A-556-250/2010; 2012-09-04 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1890/2012; 2018-09-18 nutartis adm. byloje Nr. eA-398-442/2018 ir kt.).

Kilusio mokesčio ginčo kontekste yra paminėtinos šios su aptariamais tiekimais susijusios faktinės aplinkybės, kurias patvirtina byloje surinkti įrodymai:

Dėl sandorių su „Top H. N.“

Pirma, pagal 2016-02-26 Pirkimo-pardavimo sutartį, kurią pasirašė Pareiškėjos (pardavėjo) direktorius M. O. ir „Top H. N.“ (pirkėjo) atstovas E. N. pardavėjas išsipareigoja pateikti statybines medžiagas ir komplektavimo medžiagas (Prekes), o Pirkėjas išsipareigoja priimti Prekes ir sumokėti už jas Sutartyje numatytą kainą. Sutarties I dalies 3 punkte nustatyta, kad nuosavybės teisė į Prekes Pirkėjui pereina nuo Prekių perdavimo momento <...>. Pagal sutarties II dalies 2 punkto sąlygas, Pardavėjas išsipareigoja Prekes perduoti, o Pirkėjas priimti prekes Lietuvoje, Kauno mieste, Vandžiolgalos g. 90 arba kitoje Lietuvos teritorijoje nurodytoje vietoje ir prekių gabenimą į savo sandėlius organizuoja pats. Sutarties II dalies 4 punkte numatyta, pardavėjui perduodant, o pirkėjui priimant prekes yra surašoma PVM sąskaita faktūra, kuri yra ir prekių priėmimo-perdavimo aktas.

Antra, remiantis byloje esančiais dokumentais, sutartyje nurodytos prekės „Top H. N.“ buvo parduotos pagal 2016-05-10 PVM sąskaitą faktūrą Nr. RAS00229 už 14055,56 Eur. Už įsigytas statybines medžiagas „Top H. N.“ Pareiškėjai dalinai apmokėjo bankiniais pavedimais.

Trečia, Pareiškėja prekių transportavimui pateikė CMR Nr. 0006, kuriame nurodytas vežėjas UAB "R1" (LT100004398419), adresas U. O. g. 84-308, Klaipėda. Pagal turimą Bendrovės CMR Nr.0006, prekių pervežimas įformintas per UAB "P1" kuri, mokesčių administratoriaus turimais duomenimis, neturi savo vardu registruotų transporto priemonių, vykdoma veikla: medienos, statybinių medžiagų ir sanitarinių įrenginių didmeninė prekyba. CMR nurodyta transporto priemonė (duomenys neskelbtini)GL283 turimais duomenimis, priklauso UAB "V1" (LT100009745915).

Ketvirta, el. paštu buvo apklausta UAB "R1" ir UAB "V1"

UAB "R1" 2019-10-11 pateiktame atsakyme nurodė, kad su Pareiškėja sandorių per visą įmonės darbo laikotarpį neturėjo, tačiau P. P. įmonei „Top H. N.“ (2016-07-29 PVM sąskaita faktūra LTWT 2016-214) kaip tarpininkai atliko paslaugą per UAB "U1" (PVM sąskaita faktūra TPLOG16/08/021). UAB "R1" darbuotojai krovinio pakrovime ir pristatyme nedalyvavo. Užsakymas pasirašytas tarp UAB "R1" ir UAB „TP LOGISTICS“. UAB "R1" pateiktame CMR Nr. 0000010, pagal kurį vežtos statybinės medžiagos H. L. suplies LTD, siuntėjas UAB "D1" data 2016-07-26 neatitinka patikrinimui pateiktam CMR 2016-05-10, automobilių numeriai, nurodyti CMR-uose skirtingi (2016-05-10 CMR-e – (duomenys neskelbtini)GL283, 2016-07-26 CMR-e – (duomenys neskelbtini)DP814). Mokesčių administratorius taip pat pažymėjo, kad minėtuose

CMR-uose neatitinka krovinio pavadinimai ir statybinių medžiagų pirkimo iš UAB "D1" datos, todėl UAB "R1" pateiktas CMR Nr. 0000010 nesusijęs su Pareiškėjos vykdytu sandoriu.

UAB "V1" 2019-10-18 pateiktame atsakyme nurodė, kad UAB "V1" nevykdė sandorių su Pareiškėja per laikotarpį nuo 2016-02-01 iki 2016-05-31, neturi nei pasirašytos sutarties, nei transporto priemonių nuomos sutarties krovinio pervežimui, automobiliai nėra nuomojami su dirbančiais vairuotojais, dirba su ekspedicijomis pagal sudarytas krovinų pervežimo sutartis <...>.

Penkta, išsiųstas paklausimas, P. P. mokesčių administratoriui dėl sandorių realumo. P. P. pateikė atsakymą į paklausimą, jog Įmonių duomenų bazėje nurodyta, kad „Top H. N.“ bendrovės veikla buvo nutraukta 2017-09-05. P. P. PVM duomenų bazėje taip pat nurodoma, kad ši bendrovė buvo išregistruota iš PVM mokėtojų registro 2017-03-01, nurodant išregistravimo priežastį – „nutraukiama prekyba“.

Apibendrinant išdėstytas aplinkybes, t. y. Pirkimo-pardavimo sutartyje numatytas sąlygas, pagal kurias Prekės pirkėjui buvo perduotos Lietuvoje, Pareiškėjos pateikto CMR-o Nr. 0006 nurodytas vežėjas UAB "R1" neturi savo vardu registruotų transporto priemonių ir šios paslaugos neatliko, o jo pateiktas CMR Nr. 0000010 nesusijęs su Pareiškėjos vykdytu sandoriu, CMR-e Nr. 0006 nurodyta transporto priemonė (duomenys neskelbtini)GL283 turimais duomenimis, priklauso UAB "V1" kuri neigė teikusi statybinių medžiagų transportavimo paslaugas, darytina išvada, kad Inspekcija padarė teisingą išvadą, kad Pareiškėja neturi įrodymų, kad prekės buvo fiziškai išgabentos iš Lietuvos, todėl, vadovaujantis PVM įstatymo 49 straipsnio 1 dalimi ir 56 straipsnio 1 dalimi, neturi teisės taikyti 0 proc. PVM tarifo.

Dėl sandorių su Didžiosios Britanijos įmonėms „I. M. LTD“

Pirma, Bendrovė įformino statybinių medžiagų (profiliai, varžtai, gipso kartono plokštės, glaistas, klijai gipsui, medsraigiai, vata, gruntas, Durelio plokštė, instaliacinis kabelis, tinkas Rotbant, glaistas siūlėms) pardavimus Įmonei „I. M. LTD“ pagal 2015-08-26 PVM sąskaitą faktūrą RAS00186 už 1320,30 Eur, 2015-08-26 PVM sąskaitą faktūrą RAS00187 už 4252,40 Eur, 2015-09-04 PVM sąskaitą faktūrą RAS00188 už 5814,15 Eur, 2015-09-21 PVM sąskaitą faktūrą RAS00191 už 41,45 Eur, 2015-10-30 PVM sąskaitą faktūrą RAS00198 už 12189,69 Eur, 2015-11-26 PVM sąskaitą faktūrą RAS00205 už 916,38 Eur, 2015-11-26 PVM sąskaitą faktūrą RAS00206 už 8745,15 Eur, 2015-11-26 PVM sąskaitą faktūrą RAS00204 už 3120,90 Eur, viso už 36400,42 Eur. „I. M. LTD“ už patiektas statybines medžiagas apmokėjo banko pavedimais. Inspekcija konstatavo, kad Bendrovė nepateikė sutarties su „I. M. LTD“ dėl vykdytų statybinių medžiagų pirkimo pardavimo sandorių (Patikrinimo akto 8 psl.). Taigi, pagal pateiktus dokumentus negalima nustatyti, kas buvo atsakingas už prekių išgabėnimą iš šalies teritorijos.

Antra, pagal pateiktus CMR-us prekių pervežimai įforminti su Lietuvos vežėjais UAB "F1" UAB "T1" (iš PVM registro Lietuvoje išregistruota 2016-04-13), UAB "K1" Apklausti vežėjai suteikė informaciją:

1) UAB "F1" pateikė 2015-10-30 CMR Nr.0002 kopiją, kurioje nėra nurodyta pagal kokią PVM sąskaitą faktūrą buvo pervežtos prekės, prekės neišvardintos, nurodyta 18 statybinių medžiagų palečių. Automobilis nurodytas CMR, kurio valst. Nr. (duomenys neskelbtini) turimais duomenimis pirma registracija Lietuvoje tik nuo 2018-10-12 įmonės UAB "F1" vardu. Prekių pakrovimo data CMR nenurodyta. Krovinys gautas 2015-11-03, pasirašė E. N.. CMR nurodyta iškrovimo vieta: 92 Bracken drive Chigwell IG75RD Londonas.

Pagal UAB "F1" pateiktą 2015-09-09 CMR Nr. 02, nenurodyta, pagal kokią PVM sąskaitą faktūrą pervežtos prekės, nenurodyta pakrovimo data, nenurodyti transporto priemonės duomenys. CMR nėra identiški Bendrovės pateiktiems patikrinimui ir persiųstiems UAB "F1" Pagal pateiktą informaciją UAB "F1" atliko prekių pervežimą, pagal transporto užsakymą Nr.1074 T. M. LLP.

Bendrovė pateikė mokestiniam patikrinimui CMR: 2015-08-27 Nr. 01, 2015-10-30 Nr. 0002, 2015-08-27 Nr. 0028596, kurie su UAB "F1" pateikta informacija nesutampa.

2) Vežėjas UAB "K1" nepatvirtino pervežimo sandorių nei su Pareiškėja, nei su P. P. įmone „I. M. LTD“. Pagal mokestiniam patikrinimui pateiktą CMR UAB "K1" informacijos neturi, automobilis nurodytas CMR turimais duomenimis 2012-09-28 išregistruotas.

3) UAB "T1" vadovas R. E. informavo, kad šiuo metu veikla nevykdoma. Iki veiklos pabaigos bendrovės apskaitą tvarkė UAB "H1" Buhalterė informavo, kad jokių sandorių nei su UAB "I1" nei su „I. M. LTD“ apskaitoje nėra ir (arba) šiuos sandorius patvirtinantys dokumentai nebuvo pateikti buhalterei.

Trečia, išsiųstas paklausimas P. P. mokesčių administratoriui dėl vykdytų sandorių realumo su „I. M. LTD“. Gautame 2020-03-16 atsakyme P. P. mokesčių administratorius nurodė, kad įmonės adresas yra nežinomas, įmonės direktorius T. F.. P. P. kontroliuojantiems pareigūnams nepavyko susisiekti su mokesčių mokėtoju ir savo atsakyme informavo, jog manoma, kad tai dingęs PVM mokėtojas (Patikrinimo akto 16 priedas).

Ketvirta, Komisija atkreipia dėmesį į po Komisijos posėdžio 2021-09-13 Pareiškėjos pateiktus dokumentus (reg. Nr. 4-737). Pareiškėja, siekdama pagrįsti prekių, parduotų „I. M. LTD“ pagal 2015-09-04 PVM sąskaitą faktūrą RAS001188, išgabenimą iš šalies teritorijos, pateikė Komisijai šios PVM sąskaitos faktūros kopiją, 2015-09-09 CMR-o Nr. 02 bei Pasienio patikros (H. L.) dokumentų kopijas. Pateiktame 2015-09-09 CMR-e Nr. 02 nurodytos 2015-09-04 PVM sąskaitoje faktūroje RAS001188 nurodytos prekės, krovinio pakrovimo vieta – Raudondvario pl.164A, Kaunas, krovinio iškrovimo vieta – 154 Manor road Chigwell IG75PX London, UK, vežėjas – UAB „Edu“, krovinį priėmė V. L..

Tačiau, kaip matyti iš bylos medžiagos (Patikrinimo akto 12 priedo 9 psl.), mokesčių administratoriui buvo pateiktas 2015-09-09 CMR-as Nr. 02, kuriame nurodyti analogiški krovinio pakrovimo vietos, krovinio iškrovimo vietos duomenys, nurodytos 2015-09-04 PVM sąskaitoje faktūroje RAS001188 nurodytos prekės, tačiau skiriasi vežėjas – UAB „Todema“ ir krovinį priėmęs asmuo (neįskaitoma K. A. / K. A.).

Kaip matyti iš skundai nagrinėti pateiktos medžiagos, Pareiškėja mokesčių administratoriui pateikė 2015-10-30 CMR-ą Nr. 0002 (Patikrinimo akto 8 psl., 12 priedo 14 psl.), kuriame nurodyta krovinio pakrovimo vieta Vaižganto g. 90, Sargėnai, Kaunas, vežėjas – UAB „Edu“, prekės – statybinės medžiagos, pridedami dokumentai – Invoice Nr. RAS000198, krovinį priėmė E. N..

Kaip jau minėta, pagal mokesčių administratoriaus paklausimą, UAB "F1" pateikė 2015-10-30 CMR Nr.0002 kopiją (Patikrinimo akto 13 priedo 9 psl.), kurioje nėra nurodyta pagal kokią PVM sąskaitą faktūrą buvo pervežtos prekės, prekės neišvardintos, nurodyta 18 statybinių medžiagų palečių. Kroviny s gautas 2015-11-03, pasirašė E. N..

Taigi, mokestinėje byloje surinkti ir Pareiškėjos pateikti skirtingi CMR Nr. 2 (Nr. 02; Nr. 0002), todėl šiuo atveju Komisija Pareiškėjos papildomai pateiktų dokumentų negali vertinti kaip įrodymus, pagrindžiančius prekių, parduotų „I. M. LTD“ pagal 2015-09-04 PVM sąskaitą faktūrą RAS001188, išgabenimą iš šalies teritorijos. Atvirksčiai, nustatytos aplinkybės tik patvirtina Inspekcijos nustatytus neatitikimo faktus K. E. pateiktų patikrinimui ir vežėjų pateiktų dokumentų.

Komisijos vertinimu, mokesčių administratorius visapusiškai ir objektyviai ištyręs visus byloje esančius dokumentus, susijusius su ginčo prekių pardavimu „I. M. LTD“, kurių tiekimui Pareiškėjas taikė 0 procentų PVM tarifą, išvežimu į kitą valstybę narę ir teisingai įvertinęs šiuos įrodymus, pagrįstai pripažino, jog nėra įvykdytos visos 0 proc. PVM tarifo taikymui būtinos sąlygos, kadangi nėra pakankamai duomenų, patvirtinančių, jog prekės būtų išgabentos iš Lietuvos

Respublikos teritorijos, pagal pateiktus dokumentus ir mokesčių administratoriaus surinktą informaciją negalima nustatyti, kas buvo atsakingas už prekių išgabėmimą iš šalies teritorijos, kas samdė prekių vežėją ir kas jas faktiškai gabeno. Mokesčių administratorius pagrįstai Pareiškėjos pateiktus CMR-us vertino kaip nepatvirtinančius prekių išgabėmimo, nes minėtuose dokumentuose nurodytų prekių vežimo duomenys nebuvo patvirtinti pačių vežėjų, Pareiškėjo pateiktuose tos pačios datos ir numerių CMR-uose nurodyti skirtingi duomenys. Taigi, mokesčių administratorius tiesioginių bei netiesioginių įrodymų visuma paneigė Pareiškėjos tvirtinimą dėl prekių išgabėmimo iš Lietuvos Respublikos teritorijos. Apibendrinus darytina išvada, kad Pareiškėja jai tenkančios pareigos įrodyti teisiškai reikšmingas aplinkybes, kurios sukuria sąlygas atsirasti teisei į 0 PVM tarifo taikymą, neįvykdė, o tuo pačiu šių aplinkybių ir neįrodė.

Komisija nesutinka su Pareiškėjos nuomone, kad nustačius aplinkybę, jog ginčo prekės nebuvo perduotos kitam asmeniui, iš esmės suponuotų išvadą, jog ginčo prekių tiekimas, t. y. apmokestinamasis sandoris, neįvyko ir, atitinkamai, neatsirado pareiga skaičiuoti ir mokėti PVM.

Kaip jau minėta, Pareiškėja neįrodė prekių išvežimo iš Lietuvos Respublikos teritorijos fakto, t. y. neįrodė, kad statybinių medžiagų tiekimui „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ 0 procentų PVM tarifas pritaikytas pagrįstai, todėl toks prekių tiekimas, remiantis PVMĮ 56 straipsno 4 dalimi (2009 m. birželio 23 d. įstatymo Nr. XI-317 redakcija), apmokestinamas taikant standartinį PVM tarifą.

Komisija, atsakydama į Pareiškėjos teiginį, kad mokesčių administratorius nepateikė jokių duomenų ir įrodymų, kad prekes įsigijusios užsienio įmonės „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ vykdė kokią nors veiklą Lietuvoje ir būtent Lietuvoje panaudojo įsigytas prekes, pažymi, kad pagal PVMĮ 56 straipsnio 1 dalį pareiga įrodyti 0 procento PVM tarifo pritaikymo pagrįstumą tenka ši tarifą pritaikiusiam PVM mokėtojui. LVAT praktikoje taip pat pažymėta, kad pareiga įrodyti, jog prekės buvo išgabėtos iš Lietuvos Respublikos teritorijos, tenka mokesčių mokėtojui, o mokesčių administratoriui kilus abejonių dėl pateiktų įrodymų teisingumo, jis, savo ruožtu, gali rinkti papildomus duomenis, kurie galėtų paneigti mokesčių mokėtojo pateiktus įrodymus. Taip pat LVAT savo praktikoje yra pažymėjęs, kad mokesčių mokėtojas, siekdamas įrodyti, ar prekės tikrai yra išvežamos iš šalies teritorijos, paprastai turėtų pateikti įrodymus, pradedant nuo dokumentų, susijusių su išvežimo procedūra, baigiant patvirtinimu iš prekių gavėjo (tai gali būti prekių gabėmimo dokumentai, transporto priemonių rūšių, kuriomis gabėtos prekės, įvardinimas bei jų identifikaciniai duomenys, asmenų, kurie išgabeno prekes, identifikaciniai duomenys ir pan.) (LVAT 2010 m. birželio 28 d. nutartis administracinėje byloje A-556-1054/2010; 2010 m. sausio 25 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-556-250/2010; 2012 m. rugsėjo 4 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-438-1890/2012). Pažymėtina, kad Pareiškėja nei skunde, nei Komisijos posėdžio metu nenurodė konkrečių prekių transportavimo (pakrovimo, transporto priemonių, asmenų, kurie išgabeno prekes ir pan.) aplinkybių.

Komisijos vertinimu, Pareiškėja nepagrįstai teigia, kad mokesčių administratorius netyrė ir nesiaiškino, ar prekių iš Lietuvos teritorijos neišgabeno pats pirkėjas, ar trečioji šalis pirkėjo arba tiekėjo užsakymu. Iš anksčiau išdėstytų aplinkybių matyti, kad mokesčių administratorius analizavo jai pateiktos prekių pirkimo-pardavimo sutarties su „Top H. N.“ nuostatas, teikė paklausimus CMR-uose nurodytiems vežėjams ir CMR-uose nurodytų autotransporto priemonių savininkams prašydamas pateikti transporto paslaugų užsakymo ir pasirašytas sutartis dėl transporto paslaugų suteikimo ne tik su Pareiškėja, bet ir su prekių pirkėjomis, t. y. „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“. Teiktuose mokesčių administratoriaus paklausimuose buvo prašoma nurodyti, kur buvo pakrautos prekės, koks atsakingas asmuo dalyvavo prekių pakrovimo / išrovimo metu, kas vairavo transporto priemones, kokia forma ir kas vykdė atsiskaitymus už transporto paslaugas ir kt. Be to, dėl vykdytų Bendrovės sandorių su „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ išsiųsti paklausimai 2019-11-04 į Jungtinę Karalystę. Taigi, mokesčių administratorius siekė išsiaiškinti tikrąsias prekių gabėmimo aplinkybes.

Komisija, atsakydama į Pareiškėjos atstovo Komisijos posėdžio metu akcentuotą aplinkybę, kad už parduotas prekes buvo sumokėta, kad yra tarpusavio atsiskaitymų suderinimo

aktai, rodo tik tai, kad tarp Pareiškėjos ir minėtų įmonių aptariamu laikotarpiu egzistavo prekiniai – piniginiai santykiai, tačiau mokėjimo pavedimai ir tarpusavio atsiskaitymų suderinimo aktai nelaikytini prekių išvežimą į kitą valstybę narę pagrindžiančiais įrodymais.

Dėl Pareiškėjos sąžiningumo

Sajungos teisei neprieštaruoja reikalavimas, kad ūkio subjektas veiktų sąžiningai ir imtųsi bet kokios priemonės, kurios gali būti iš jo pagrįstai reikalaujama, kad įsitikintų, jog sandoris, kurį jis sudaro, nelemia jo sukčiavimo mokesčių srityje (ESTT 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje Teleos ir kt. C-409/04, 65 p., 2012 m. birželio 21 d. sprendimo sujungtose bylose Mahagében ir David, C-80/11 ir C-142/11, 54 p.). Todėl, jei įgijėjas sukčiavo, yra pateisinama tiekėjo teisei į neapmokestinimą PVM taikyti sąžiningumo reikalavimą (Teisingumo Teismo 2012 m. rugsėjo 6 d. sprendimo byloje Mecsek-Gabona, C-273/11, 50 p.). Aplinkybės, kad tiekėjas veikė sąžiningai, ėmėsi visų galimų pagrįstų priemonių ir nedalyvavo sukčiaujant, yra svarbios nustatant, ar galima tokį tiekėją įpareigoti a posteriori (vėliau) sumokėti PVM (ESTT sprendimo Teleos ir kt., 66 p.).

Svarbu pažymėti ir tai, kad, kai teisė kaip savininkui disponuoti atitinkama preke yra perduota įgijėjui (vienu atveju prekės perduotos įgijėjui Lietuvoje, Kauno m., kitu atveju prekių perdavimo vieta nenustatyta) tiekimo valstybės narės teritorijoje ir, kai įgijėjas įsipareigoja nugabenti šią prekę į paskirties valstybę narę, reikia atsižvelgti į tai, kad įrodymas, kurį tiekėjas gali pateikti mokesčių institucijoms, iš esmės priklauso nuo įrodymų, kuriuos šiuo tikslu jis gauna iš įgijėjo (Teisingumo Teismo 2010 m. gruodžio 16 d. sprendimo byloje A. L., C-430/09, 37 p.). Kai tiekėjas įvykdo savo pareigas, susijusias su tiekimo Bendrijos viduje įrodymu, o įgijėjas neįvykdė sutartinio įsipareigojimo išsiųsti ar išgabenti atitinkamą prekę iš tiekimo valstybės narės, pastarasis turi turėti prievolę sumokėti PVM šioje valstybėje narėje (žr. Teisingumo Teismo 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje Teleos ir kt., C-409/04, 67 p., 2012 m. rugsėjo 6 d. sprendimo byloje Mecsek-Gabona, C-273/11, 43 p.).

ESTT laikosi praktikos, kad draudžiama tiekimo valstybės narės kompetentingoms institucijoms įpareigoti tiekėją, kuris veikė sąžiningai ir pateikė įrodymų, iš pirmo žvilgsnio patvirtinančių jo teisę būti atleistam nuo mokesčio už prekių tiekimą Bendrijos viduje, vėliau sumokėti PVM už tas prekes, kai paaiškėja, kad šie įrodymai yra suklastoti, tačiau neįrodyta, jog minėtas tiekėjas dalyvavo sukčiavime mokesčių srityje, jeigu jis ėmėsi visų protingų priemonių, kurių galėjo imtis, jog įsitikintų, kad jo atliekamas tiekimas Bendrijos viduje nelemia jo dalyvavimo tokia sukčiavime (sprendimo Teleos ir kt., 68 p.).

Dėl aukščiau paminėtos pirmosios mokesčių mokėtojo sąžiningumo sąlygos pažymėtina, jog LVAT ir ESTT yra nurodę, jog teisė į neapmokestinimą PVM gali būti paneigta tik, jei tiekėjas: 1) pats sukčiavo, pavyzdžiui, tyčia nurodydamas klaidingus duomenis apie įgijėją (ESTT 2010-12-07 sprendimo byloje R., C-285/09, 49 p.); 2) žinojo arba, būdamas atidus ir rūpestingas, galėjo žinoti, jog įgijėjas sukčiauja, bet vis tiek sudarė sandorį (LVAT 2017-11-22 nutartis adm. byloje Nr. A-516-602/2017; 2017-02-02 nutartis adm. byloje Nr. A-1477-438/2017).

Žinoma, jei vykdant atitinkamą tiekimą įgijėjas sukčiauja ir, jei mokesčių administratorius nėra tikras, kad prekių tikrai nebėra tiekimo valstybėje narėje, reikia išsiaiškinti, ar šis administratorius vėliau gali įpareigoti tiekėją sumokėti PVM už šį tiekimą (Teisingumo Teismo 2012 m. rugsėjo 6 d. sprendimo byloje Mecsek-Gabona, C-273/11, 46 p.). Iš tiesų sukčiavimo mokesčių srityje prevencijos tikslas kartais pateisina didelius reikalavimus tiekėjams. Vis dėlto – bet koks rizikos paskirstymas tarp tiekėjo ir mokesčių administratoriaus trečiajam asmeniui sukčiavus turi atitikti proporcingumo principą. Be to, užuot užkirtusi kelią sukčiavimui mokesčių srityje, tvarka, pagal kurią visa atsakomybė sumokėti PVM tenka tiekėjui, neatsižvelgiant į tai, ar pastarasis dalyvauja sukčiavime, ar ne, nebūtinai apsaugo suderintą PVM sistemą nuo pirkėjo sukčiavimo ir piktnaudžiavimo. Jeigu pastarajam nebūtų taikoma jokia atsakomybė, jis galėtų iš tikrųjų neišsiųsti arba neišgabenti prekių iš tiekimo valstybės narės ir jų nedeklaruoti PVM tikslais paskirties valstybėje narėje (Teisingumo Teismo 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimo byloje Teleos ir kt., C-409/04, 58 p.).

Pareiškėjos atstovas Komisijos posėdžio metu tvirtino, kad jis, kaip Bendrovės direktorius, negalėjo įtarti, jog prekės nebuvo išvežtos, nes CMR-uose yra vežėjų antspaudai ir prekių gavėjų parašai, tuo tarpu mokesčių administratorius konstatavo faktus, kurie paneigia CMR-uose nurodytų vežėjų dalyvavimą pervežant prekes iš Lietuvos į kitą valstybę narę. Pareiškėja nei patikrinimo metu, nei skundo centriniame mokesčių administraciniame nagrinėjimo metu, nei skundo nagrinėjimo Komisijoje metu nepateikė jokių objektyvių įrodymų, paneigiančių mokesčių administratoriaus nustatytus faktus. Nagrinėjama atveju iš mokesčio ginčo bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėja neišsiaiškino aplinkybių, susijusių su realiu prekių pristatymu, nesidomėjo kontrahento veikla. Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad apart Bendrovės mokesčių administratoriui pateiktą CMR-ą, kurių duomenys apie prekių vežėjus nėra teisingi, jokių kitų dokumentų, susijusių su prekių transportavimu ar kontaktavimu su pirkėjais, kurie įrodytų prekių išgabenimo į kitą ES valstybę narę faktą, Bendrovė nepateikė (Patikrinimo akto 7 psl.). Bendrovė mokesčių administratoriui pateikė 2015-08-21 Paslaugų teikimo sutartį Nr. 2015/08/21, pasirašytą tarp „I. M. LTD“ (Užsakovas) ir Bendrovės (Vykdytojas). Šia sutartimi Vykdytojas įsipareigoja teikti Užsakovui marketingo paslaugas, o Užsakovas įsipareigoja šias paslaugas priimti ir apmokėti pagal pateiktas PVM sąskaitas faktūras. Pagal mokesčiniam patikrinimui pateiktus dokumentus marketingo paslaugų apskaityta nėra, tokioms paslaugoms išrašyta PVM sąskaitų faktūrų nepateikta (Patikrinimo akto 8 psl.), tačiau, kaip minėta anksčiau, sutarties su „I. M. LTD“ dėl vykdytų statybinių medžiagų pirkimo pardavimo sandorių Bendrovė nepateikė.

Inspekcija nurodė, kad jos turimais duomenimis, nuo 2015-08-31 iki 2016-09-30 Bendrovėje dirbo darbuotojas O. K.. Jo sūnus E. N. (gimęs 1984-11-04) nuo 2010 m. gyvena P. P. ir yra įkūręs dvi įmones: „I. M. LTD“ (GB141540546) ir „Top H. N.“, kurios yra vienintelės statybinių medžiagų pirkėjos iš Bendrovės Europos Sąjungoje (Patikrinimo akto 7 psl. ir 9 psl.).

Komisija, atsižvelgdama į byloje esančių dokumentų duomenis, į tai, kad prekės buvo parduodamos ne vienam pirkėjui ir pardavimai nebuvo vienkartiniai, nesant jokių su prekių transportavimu ar kontaktavimu su pirkėjais ar transporto paslaugas teikusiomis įmonėmis prekių gabenimo klausimais (kas įprasta verslo praktikoje) susijusių įrodymų, daro išvadą, kad Pareiškėja sandorių sudarymo laikotarpiu elgėsi nesažiningai ir nerūpestingai, nesiėmė jokių priemonių, kad įsitikintų, jog nedalyvauja sandoriuose, susijusiuose su sukčiavimu PVM srityje. Bendrovė, vertinant jos darbuotojų giminystės ryšius, būdama atidi ir rūpestinga, galėjo žinoti, jog įgijėjas sukčiauja.

Apibendrinant išdėstyta, konstatuotina, kad mokesčių administratorius, atlikęs patikrinimą, surinko įrodymus, paneigiančius Pareiškėjos tvirtinimą dėl fizinio prekių išvežimo iš Lietuvos į kitą valstybę narę. Mokesčių administratorius nustatė, kad nėra vienos iš būtinų sąlygų, susijusių su fiziniu prekių išgabenimu iš vienos valstybės narės į kitą tam, kad sandoris būtų kvalifikuojamas kaip tiekimo ar įsigijimo sandoris Bendrijos viduje, o Pareiškėja žinojo arba, būdama atidi ir rūpestinga, galėjo žinoti, kad jos vykdomi sandoriai yra įgijėjo sukčiavimo dalis, sudarė sandorius nesiimdama visų pagrįstų priemonių sukčiavimui išvengti. Todėl Inspekcija pagrįstai nepripažino 0 proc. PVM tarifo taikymo minėtiems tiekimams. Atsižvelgiant į išdėstyta, naikinti Inspekcijos Sprendimo skunde išdėstytais argumentais nėra teisinio pagrindo.

Dėl baudos skyrimo

Pareiškėja nurodo, kad sprendimas jai skirti maksimalią 50 procentų apskaičiuotos papildomai mokėtinos PVM sumos dydžio baudą yra nemotyvuotas ir nepagrįstas, prekių apmokestinimo 0 PVM tarifu klausimą mokesčių administratorius jau buvo nagrinėjęs ir priėmęs sprendimą gražinti PVM Pareiškėjai. Jei mokesčių administratorius nebūtų priėmęs sprendimo gražinti PVM, Bendrovė nebūtų padariusi pažeidimo, dėl ko nebūtų pagrindo skirti baudą. Šį motyvą Pareiškėjos atstovas akcentavo ir Komisijos posėdžio metu, todėl Inspekcija posėdžio metu paprašė Inspekcijos atstovo pateikti informaciją šiuo klausimu.

Iš Inspekcijos pateiktų dokumentų (2021-09-14 reg. Nr. 4-745) matyti, kad Pareiškėja 2016-07-22 pateikė prašymą (Nr. 17.16-40)GES-335860 gražinti 6096 Eur. Mokesčių administratorius atliko mokesčini tyrimą (2016-08-25 Mokesčio tyrimo ataskaita Nr. FR0686-1758), kurio tikslas buvo nustatyti ir įvertinti Pareiškėjos PVM už laikotarpį nuo

2015-11-01 iki 2016-04-30 apskaičiavimo ir deklaravimo teisingumą. Inspekcija 2016-09-07 priėmė sprendimą Gražinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą) Nr. 331A-82764, kuriuo nusprendė gražinti neįskaitytą prašomos gražinti sumos permokos (skirtumo) likutį 35,17 Eur ir negražinti 6060,83 Eur, kadangi 563 Eur permoka sumažėjo patikslinus PVM deklaraciją už 2016 m. 04 mėn. ir 5497,83 Eur dėl mokestinio tyrimo metu nustatytos nepagrįstai PVM atskaitos pagal Pridėtinės vertės mokesčio įstatymo 58 straipsnį.

Taigi, Pareiškėjos teiginys, jog patikrinus Pareiškėją jai buvo gražintas PVM ir to pasekoje Pareiškėja buvo suklaidinta 0 PVM tarifo taikymo klausimu, yra nepagrįstas.

Pareiškėja skunde nurodo, kad tuo atveju, jei skundo dalis dėl PVM, susijusio su „I. M. LTD“ ir „H. L. supplies limited“ būtų atmesta, prašo panaikinti paskirtą baudą arba atleisti ją nuo priskaičiuotos baudos.

Pagal MAĮ 141 straipsnio 2 dalį nuo baudos atleidžiama tik tuo atveju, kai mokesčių mokėtojas mokesčio, susijusio su paskirta bauda, sumą yra sumokėjęs (mokestis įskaitytas ir (arba) priverstinai išieškotas) ar šio mokesčio sumokėjimo terminas šio Įstatymo nustatyta tvarka yra atidėtas arba išdėstytas. Taigi, atleidimas nuo baudos, visų pirma, sietinas su mokesčio sumokėjimu arba priverstiniu išieškojimu, priskaičiuoto mokesčio sumokėjimo atidėjimu arba išdėstymu, priešingu atveju įstatymų leidėjas draudžia atleisti nuo atitinkamo mokesčio baudos. Atsižvelgiant į tai, kad Pareiškėja, Inspekcijos pateiktais duomenimis, nėra sumokėjusi patikrinimo metu apskaičiuoto 10595,76 Eur PVM, todėl nėra pagrindo nagrinėti iš esmės Pareiškėjos prašymą atleisti ją nuo paskirtos PVM baudos mokėjimo.

Pagal MAĮ 140 straipsnio 1 dalies nuostatas asmenims, pažeidusiems mokesčių įstatymus, baudos skiriamos pagal pažeidimo padarymo metu galiojančius teisės aktus, išskyrus šio Įstatymo 142 straipsnyje nurodytus atvejus.

MAĮ 139 straipsnio 1 dalies redakcijoje, galiojusioje pažeidimų padarymo metu, nustatyta, kad, jei mokesčių administratorius nustato, kad mokesčių mokėtojas neapskaičiavo nedeklaruojamo (įskaitant muitinės deklaracijose apskaičiuojamą mokestį) ar nedeklaravo deklaruojamo mokesčio arba neteisėtai pritaikė mažesnę mokesčio tarifą ir dėl šių priežasčių mokėtiną mokestį neteisėtai sumažino, mokesčių mokėtojui priskaičiuojama trūkstama mokesčio suma ir skiriama nuo 10 iki 50 procentų minėtos mokesčio sumos dydžio bauda, jei atitinkamo mokesčio įstatymas nenustato kitaip <...>.

PVMĮ 123 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad jeigu nustatoma, kad PVM mokėtojas nepagrįstai sumažino apskaičiuotą mokėtiną į biudžetą PVM sumą (padidino apskaičiuotą gražintiną iš biudžeto PVM sumą), apskaičiuojama papildomai mokėtina PVM suma, kuria atitinkamai didinama mokėtina į biudžetą PVM suma (mažinama gražintina iš biudžeto PVM suma), ir skiriama nuo 10 iki 50 procentų apskaičiuotos papildomai mokėtinios PVM sumos dydžio bauda. Neskirti baudos už padarytą pažeidimą įstatyme nenumatyta.

LVAT, atsižvelgęs į Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2004 m. sausio 26 d. nutarime nurodytus baudų dydžio nustatymo principus, yra pasisakęs, kad skiriant baudą už mokesčių įstatymo pažeidimą, turėtų būti imamas sankcijoje numatytas baudos vidurkis, o tuomet atsižvelgiant į pažeidimo pobūdį, bendradarbiavimą, bei kitas įstatyme numatytas aplinkybes baudos dydis turi būti mažinamas arba didinamas nuo jos vidutinio dydžio (žr., pvz., LVAT 2008 m. vasario 15 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A261-214/2008, 2015 m. vasario 11 d. nutartį administracinėje byloje Nr. P-45-438/2015, 2021 m. rugpjūčio 4 d. nutartį adm byloje Nr. eA-2323-575/2021 ir kt.).

Iš skundai nagrinėti pateiktos medžiagos matyti, kad Bendrovei skirta maksimali 50 proc. dydžio bauda dėl to, kad vadovas su mokesčių administratoriumi geranoriškai nebendradarbiavo, Bendrovei 2019-10-08 duotas mokesčių administratoriaus nurodymas pateikti dokumentus, tačiau nustatytu laiku pateikė ne visus prašytus dokumentus ir duomenis (Patikrinimo akto 22 psl.). Komisija, įvertinusi byloje esančius įrodymus ir patikrinimo metu nustatytas aplinkybes, nurodytos atsakomybę sunkinančios aplinkybės turinį bei tai, kad iš esmės nustatyta tik viena sunkinanti aplinkybė bei atsižvelgdama į tai, kad atsakomybę švelninančių aplinkybių patikrinimo

metu nebuvo nustatyta, sprendžia, kad skirta 50 proc. dydžio 5298 Eur (10595,76 x 50 proc.) PVM bauda keistina į 40 proc. dydžio 4238 Eur (10595,76 x 40 proc.) PVM baudą.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 ir 4 punktais, n u s p r e n d ž i a :

1. Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-12-22 sprendimą Nr. 69-122 dalyje dėl apskaičiuoto 10595,76 Eur PVM ir su juo susijusių PVM delspinigių.

2. Pakeisti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-12-22 sprendimą Nr. 69-122 dalyje dėl paskirtos 50 proc. PVM baudos: vietoj nurodymo Pareiškėjai sumokėti į valstybės biudžetą 50 proc. 5298 Eur PVM baudą, nurodyti Pareiškėjai sumokėti į valstybės biudžetą 40 proc. 4238 Eur PVM baudą.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narė, pavaduojanti Komisijos pirmininką

Rasa Stravinskaitė

Komisijos narys

Andrius Venius

Komisijos narė

Vilma Vildžiūnaitė